

vědomí přijal jeho nezletilého syna za činného člena a hráče klubu, b) že bez jeho vědomí a souhlasu zařadil nezletilého syna mezi starší hráče a nikoli mezi dorostence a že dovolil, by jako dospělý hráč hrál při fotbalovém zápase, c) že jeho syna řádně nepojistil (patrně proti úrazu při hře). Z těchto skutečností a z dalšího žalobního tvrzení, že syn žalobcův byl při zápase neznámým hráčem kopnut a utrpěl ublížení na těle, nijak nevyplývá, že se dopustil žalovaný spolek bezprávného činu, na němž by měli jeho representanti subjektivní vinu a z něhož by byla žalobci vzešla majetková škoda. Zavinění reprezentantů spolku bylo by tu jen tehdy, kdyby při svém jednání nebyli šetřili péče a opatrnosti, ku které byli jako funkcionáři takového sportovního klubu povinni (§ 1299 obč. zák.), neb aspoň píle a opatrnosti, jaké má šetřit každý člověk obyčejných schopností (§ 1297 obč. zák.), nebo konečně, kdyby byli jednali proti nějakému platnému předpisu nebo proti ustanovení smlouvy. Nic takového nelze z údajů žalobních vyvoditi. Přijetí nezletilce za činného člena sportovního klubu bez svolení zákonného zástupce není o sobě jednáním, ze kterého by se bylo možno nadíti nějakého nebezpečení pro život, zdraví neb osobní bezpečnost nezletilce, leda že by to bylo zakázáno nějakým předpisem nebo stanovami. Takového předpisu není a o stanovách se žalobce nezmínil. Totéž platí o zařazení nezletilce mezi starší hráče a nikoli mezi dorostence, zejména když žalobce ani neudal věku synova a neuvedl, do kterého věku jest pokládati člena klubu za dorostence. Opomenutí pojištění bylo by jen tehdy bezprávným, kdyby bylo nařízeno buď nějakým obecně platným předpisem nebo stanovami. Předpisu není a o stanovách žalobce nic netvrdil.

Čís. 8078.

Dlužník sám není oprávněn uplatňovati žalobou proti třetí osobě bezúčinnost právního jednání nastavši proti věřitelům za předpokladů § 8 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Rv I 1531/27.)

Žalobce, o jehož jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, domáhal se na žalovaném, by byl proti věřitelům prohlášen bezúčinným smír, jež uzavřel se žalovaným dne 30. března 1926. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde o otázku, zda jest dlužník sám oprávněn uplatňovati žalobou proti třetí osobě bezúčinnost právního jednání, nastavši proti věřitelům za předpokladů § 8 (3) vyr. ř. Zákon sám v § 8 vyr. ř. nepraví, kdo jest oprávněn tuto bezúčinnost uplatňovati. Jest proto míti za to, že tu platí obdobně ustanovení odpůrčího řádu, který byl vydán a nabyl účinnosti

současně s vyrovnacím řádem. Podle obdoby ustanovení tohoto zákona (§ 8 odp. řádu) jest každý z věřitelů oprávněn odporovati takovému jednání. Naproti tomu jest dlužníku samému oprávnění to odepřiti, také již z toho důvodu, že jednání předsevzaté dlužníkem za předpokladů § 8 (3) vyr. řádu jest jen relativně bezúčinným, totiž toliko proti věřitelům, kdežto v poměru mezi dlužníkem a třetí osobou zůstává účinným (Bartsch-Pollak str. 855, Lehmann II. str. 59). Otázkou, zda jest také vyrovnací správce oprávněn k odporu, jak uvádí odvolací soud, netřeba se zabývati, když žalobu, o niž jde, vznesl toliko dlužník. V tom, že dlužník takového oprávnění nemá, shoduje se i nauka (Bartsch-Pollak str. 856, Lehmann II. str. 61, který právo to přiznává jen jednotlivým věřitelům, a Rintelen str. 533, který právo to dlužníkovi výslovně odpírá).

Čís. 8079.

Zákon o automobilech ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Promlčecí lhůta § 6 a) zák. počíná dnem, kdy poškozený zvěděl okolnosti, jež mu umožnily zjistiti jméno povinného náhradou. Tomu jest tak, zvěděl-li číslo a značku vozidla. Okolnost, že žalobní nárok jest promlčen podle § 6 a) zák., není na závalu, by nebyl uplatňován náhradní nárok podle předpisů občanského zákona o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Rv I 1871/27.)

Žalobu o náhradu škody, způsobené automobilem žalovaného, o b a n i ž š í s o u d y zamítly v podstatě z toho důvodu, že žalobní nárok jest promlčen podle § 6 a) zákona o automobilech.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudky nižších soudů opírají se jedině o to, že žalobní nárok po rozumu § 6 odst. a) zák. o ručení z provozu silostrojů ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. z. jest promlčen. Tento názor jest správný a dovolací vývody nejsou s to, by jeho správnost vyvrátily. Při nárocích z ručení podle zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. z. stihá důkazní břímě žalovaného. Jest proto slušno a spravedливо, by žalobce uplatňování svých nároků zbytečně neoddaloval a průtahem nezpůsobil, by žalovaný musil vésti obtížný vyvíňovací důkaz v době, kdy si již nemůže opatřiti potřebné důkazy. Byla proto v § 6 odst. a) cit. zák. zkrácena promlčecí lhůta pro tyto nároky a, ustanovuje-li zákon, že se promlčí právo vznést nároky na náhradu škody podle § 1, 2 a 3 poslední odstavce cit. zák. v šesti měsících ode dne, kdy se poškozený dověděl o škodě a o osobě náhradou povinné, jest tomu rozuměti tak, že promlčecí lhůta počíná ode dne, kdy se poškozený dověděl ony okolnosti,